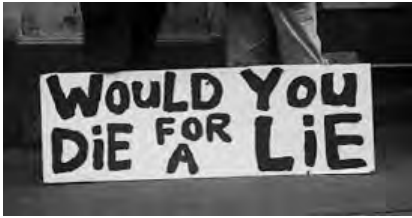

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

«Η στρατιωτική εκπαίδευσής μας διήρκεσε δέκα εβδομάδες και αυτός ο χρόνος αρκεί για να μεταμορφωθούμε κατά ένα τρόπο πιο ριζικό από τη φοίτηση δέκα ετών σ' ένα σχολείο. Εμάθαμε πως ένα κουμπί καλά γυαλισμένο είχε πολύ μεγαλύτερη σημασία από τέσσερις τόμους Σοπενχάουερ. Στην αρχή εκπλαγήκαμε, ύστερα θυμώσαμε και ύστερα μείναμε αδιάφοροι, γιατί αναγνωρίσαμε ότι

δεν είναι το πνεύμα που έχει ύφος υπεροπτικό, αλλά η βούρτσα του γυαλίσματος, ότι δεν είναι η σκέψη, αλλά το “σύστημα”, όχι η ελευθερία, αλλά η πειθαρχία. Γίναμε στρατιώτες μ' ενθουσιασμό και καλή θέληση, αλλά έκαναν το παν για να μας απογοητεύσουν. Έπειτα από τρεις βδομάδες καταλαβαίναμε πολύ καλά πως ένας με γαλόνια, μπορούσε να έχει πιο πολλά δικαιώματα επάνω μας από όσα είχαν οι γονείς μας άλλοτε, οι εκπαιδευταί μας και όλα τα πνεύματα της μορφώσεως, από τον Πλάτωνα ως τον Γκαίτε. Με τα νέα μάτια μας που ήταν πολύ ξύπνια, είδαμε πως το κλασικό νόημα της πατρίδος, έτσι όπως μας το δίδαξαν οι δάσκαλοί μας κατέληγε εδώ, για την ώρα, σ' ένα ξεγύμνωμα της προσωπικότητας, που δεν θα τολμούσαμε ποτέ να τ' απαιτήσουμε ούτε στους ταπεινούς μας υπηρέτες. Να χαιρετάμε, να στεκόμαστε προσοχή, να περπατάμε με βήμα παρατάξεως, να παρουσιάζουμε όπλα, να κλείνουμε επ' αριστερά, επί δεξιά, να χτυπάμε τα τακούνια, να δεχόμαστε βρισιές, βέβαια αντιμετωπίσαμε την αποστολή μας σε περιστάσεις πολύ διαφορετικές και βρήκαμε ότι μας προετοίμαζαν να γίνουμε ήρωες, όπως γυμνάζουν τα άλογα του τσίρκου.»

Έριχ Μαρία Ρεμάρκ, Ουδέν νεότερο από το δυτικό μέτωπο

Όπως συμβαίνει τα τελευταία 100 χρόνια στον τόπο που έτυχε να γεννηθούμε, έτσι συνέβη και σε μας. Αφού ενηλικιωθήκαμε, έφτασε αυτή η “τιμητική” στιγμή να υπηρετήσουμε το ελληνικό κράτος. Να εκπληρώσουμε το χρέος μας προς την πατρίδα, που όπως μας είπαν, πρέπει να αγαπάμε χωρίς να αμφισβητούμε το γιατί. Μας είπαν πως θα γίνουμε άντρες, χωρίς όμως να μας ρωτήσουν αν όντως επιθυμούμε να αναπαράγουμε έμφυλους και σεξιστικούς διαχωρισμούς. Μας είπαν πως στα χέρια μας θα πέσει το βάρος της υπεράσπισης του έθνους, σε περίπτωση πολέμου, θεωρώντας δεδομένο ότι το έθνος είναι κάτι ιερό για μας. Μας είπαν, πως θα μας ετοίμαζαν για να πολεμήσουμε στην πρώτη γραμμή, χωρίς να μας ρωτήσουν αν επιθυμούμε να πολεμήσουμε για τα συμφέροντα όσων μας καταπιέζουν. Μας είπαν, πως θα γινόμασταν ήρωες! Τα πράγματα ήταν απλά.

- Θα έπρεπε να μάθουμε να εκτελούμε διαταγές.
- Θα έπρεπε να μάθουμε να πειθαρχούμε.
- Θα έπρεπε να μάθουμε να ντυνόμαστε ομοιόμορφα.
- Θα έπρεπε να μάθουμε να μην κρίνουμε.
- Θα έπρεπε να καταταγούμε στον ελληνικό στρατό!!

<http://goo.gl/TaiTdG>

Η αφρόκρεμα του
Ε.Σ. μας διδάσκει τις
πανανθρώπινες αξίες
του

Το ίδιο κράτος που μας εκπαίδευσε μέσα σε σχολεία φυλακές, που μας πιπίλισε το μυαλό για την ύπαρξη μιας ανώτερης θεϊκής οντότητας και μας επέβαλε αυστηρά κοινωνικά και οργανωτικά πρότυπα, τώρα επιχειρεί να μας διδάξει να υπακούμε σε κάποιον που θα μας μάθει να πολεμάμε. Σε έναν φωτισμένο ηγέτη που κατέχει την αλήθεια, το σωστό και το λάθος, ενώ εμείς θα πρέπει να σιωπούμε. Να καλλιεργούμε τη ρουφιανιά, αντί για την αλληλεγγύη. Την ιεραρχία, την υποταγή, το σεξισμό και τον εθνικισμό αντί για την ισότητα και την ελευθερία.

Οι μηχανισμοί των κρατών κάνουν ό,τι μπορούν για να παραγάγουν ανθρώπους, οι οποίοι μετά την ολοκλήρωση της εκπαίδευσής τους, ονομάζονται πολίτες και οφείλουν να έχουν κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Χαρακτηριστικά που επιβάλλονται με “φυσικό” τρόπο μέσα από τους θεσμούς με τους οποίους έρχεται σε επαφή το άτομο από πολύ μικρή ηλικία, έτσι ώστε να καταλήξει να είναι “χρήσιμος” στην κοινωνία. Χρήσιμος δηλαδή για το πολύ μικρό ποσοστό του παγκόσμιου πληθυσμού που κατέχει το μεγαλύτερο μέρος του πλούτου στα χέρια του, πατώντας στα σώματα των “από τα κάτω” για να το διατηρήσει. Ο στρατός αποτελώντας την ιδανική μικρογραφία αυτής της κοινωνίας, είναι ένας ακόμη θεσμός που λειτουργεί ενισχυτικά για την καλλιέργεια και αναπαραγωγή αυτών των χαρακτηριστικών.

Αυτο-οργάνωση

Αυτό βέβαια που δεν υπολόγισαν με την πρόσκληση, είναι ότι εμείς δεν θεωρούμε αυτονόητο το να παρουσιαστούμε. **Στεκόμαστε ενάντια στους πιο δολοφονικούς μηχανισμούς των κρατών και όχι μόνο ενάντια στον ελληνικό στρατό, τον οποίο καλούμαστε να υπηρετήσουμε.** Αποφασίζουμε πως θα αρνηθούμε να προσφέρουμε οποιαδήποτε υπηρεσία σε έναν θεσμό, ο οποίος αποτελεί την πιο χαρακτηριστική έκφραση του милитарισμού.

Εδώ και χρόνια δραστηριοποιούμαστε μέσα σε αυτοοργανωμένα σχήματα. Σχήματα που αναλύουν κριτικά την υπάρχουσα κατάσταση, αντιπαράτιθενται με τις εξουσιαστικές πτυχές της και επιχειρούν στη θέση της να δομήσουν κάτι καινούριο. Μαζί με τις συντρόφισσες και τους συντρόφους μας, επιχειρούμε καθημερινά να δημιουργήσουμε μια νέα πραγματικότητα, απαλλαγμένη από κάθε είδους εξουσία και εκμετάλλευση. Με βασικά χαρακτηριστικά της την αλληλεγγύη και τη συλλογική σκέψη και δράση.

Συνεπώς, δεχόμενοι να υπηρετήσουμε ένα милитарιστικό μηχανισμό, θα ήταν σαν να ακυρώνουμε τα αξιακά μας κριτήρια και τελικά τους ίδιους μας τους εαυτούς. **Δεν θεωρούμε ότι η αυτοοργάνωση χωράει στον στρατό, που είναι από τη φύση του ένα ιεραρχικό και εξουσιαστικό μόρφωμα.** Ούτε ότι ο милитарισμός και η στρατιωτική οργάνωση χωράνε στους δικούς μας συλλογικούς τρόπους οργάνωσης, οι οποίοι δεν γνωρίζουν ηγέτες, ήρωες ή κάθε μορφής “αυθεντίες” που καθοδηγούν σωστά, παρά μόνο συλλογικές αποφάσεις και δράσεις μέσα από οριζόντιες αυτοοργανωμένες διαδικασίες.

Η επιλογή της ολικής άρνησης στράτευσης.

Επιλέγουμε τη δημόσια δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης, θεωρώντας πως με αυτόν τον τρόπο συμμετέχουμε σε έναν αγώνα που ήδη έχει ξεκινήσει εδώ και περίπου τρεις δεκαετίες και ο οποίος στοχεύει στην ευθεία αντιπαράθεση με το θεσμό του στρατού. Επίσης, επιλέγουμε να δηλώσουμε την άρνησή μας συλλογικά, δείχνοντας τη θέση μας να απαντάμε με συλλογικούς όρους, στις ατομικές κλητεύσεις από μεριάς του στρατού. Η εξουσία τείνει να μας διώκει ατομικά, λειτουργώντας σε μια κατεύθυνση εξατομίκευσης της κάθε υπόθεσης και εμείς στεκόμαστε απέναντι σε αυτές τις προσπάθειες, προτάσσοντας τη συλλογικοποίηση των αγώνων, των αντιστάσεων και των αρνήσεων.

Επίσης, αντιλαμβανόμενοι τον αντιμилитарισμό, ως μια από τις αιχμές του γενικότερου αντιθεσμικού αγώνα ενάντια στα κράτη και τα έθνη, επιλέγουμε να μη βρεθούμε μπροστά σε καμία επιτροπή, η οποία θα μας κάνει τη χάρη και θα μας επιτρέψει να μην υπηρετήσουμε τη θητεία μας. Κάτι τέτοιο προϋποθέτει τη συμμετοχή μας σε ένα παιχνίδι ρόλων, όπου και πάλι θα έπρεπε να “χάσουμε” τα αξιακά μας κριτήρια και να προσποιηθούμε ότι θέλουμε αλλά δεν μπορούμε να καταταγούμε, λόγω κάποιας ψυχικής ή σωματικής ασθένειας. Ενώ παράλληλα θα έπρεπε να “νομιμοποιήσουμε” τη μέθοδο που ο ίδιος θεσμός στον οποίο αντιτασσόμαστε, χρησιμοποιεί σαν στρόφιγγα αποσυμπίεσης του “προβλήματος” των ανυπότακτων.

Τα ίδια κριτήρια μας ωθούν και στη μη εκπλήρωση εναλλακτικής κοινωνικής θητείας. Μιας δηλαδή εναλλακτικής προσφοράς στο ελληνικό κράτος, όπου οι όροι και οι προϋποθέσεις μπαίνουν μονομερώς, από αυτόν που είναι σε θέση ισχύος. Το ελληνικό κράτος έρχεται παραδόξως να ορίσει τι αποτελεί κοινωνική προσφορά, και προσπαθεί να μας εντάξει σε αυτήν. Παραδόξως, γιατί η αλήθεια είναι ότι έχει να επιδείξει μια μεγάλη γκάμα από κοινωνικές υπηρεσίες στους υπηκόους του, δείχνοντας το δρόμο προς την επίτευξη της ευζωίας: από την αύξηση των αυτοκτονιών στην περίοδο της “κρίσης” (ή αλλιώς διεύρυνση του χάσματος της οικονομικής ανισότητας), το ξεπούλημα φυσικών τοπίων προς κερδοσκοπική εκμετάλλευση (π.χ. η περίπτωση στις Σκουριές της Χαλκιδικής), μέχρι τις επιδοτήσεις της οικοκτονικής γεωργίας και την περίφραξη-εμπορευματοποίηση φυσικά άφθονων πόρων όπως το νερό και η ενέργεια. **Εμείς, λοιπόν αντιθέτως, θεωρούμε ότι έχουμε το αξιακό υπόβαθρο να κρίνουμε από μόνοι μας τι πραγματικά αποτελεί κοινωνική προσφορά και να καθορίσουμε την αυτοδιάθεση του χρόνου μας όπου και όπως εμείς επιθυμούμε, χωρίς την εμπλοκή καμιάς εξουσιαστικής δομής.**

Καταστολή και αφομοίωση

Για την επιλογή μας να μην υπηρετήσουμε τη στρατιωτική μας θητεία, το ελληνικό κράτος μάς “επιβραβεύει” με ποικίλες διώξεις ποινικού και οικονομικού χαρακτήρα. Η ανυποταξία συνεχίζει να έχει βαριές κυρώσεις, αν και αποτελεί πλημμέλημα από το 2003 και μετά, όταν το ελληνικό κράτος ανακάλεσε το καθεστώς γενικής επιστράτευσης σε καιρό πολέμου, το οποίο είχε κηρύξει από το 1974. Έτσι, ως συνέπεια της ανυποταξίας, μας επιβάλλεται απαγόρευση εξόδου από τη χώρα, η οποία σε συνδυασμό με τη μη δυνατότητα έκδοσης διαβατηρίου, λειτουργεί στην κατεύθυνση του περιορισμού της “ελεύθερης” μετακίνησής μας σε άλλες χώρες. Οι εθνικοί εχθροί, όταν αμφισβητούν ευθέως τις “βασικές αρχές” των κρατών, πρέπει να παραμένουν περιορισμένοι και με λιγότερα “προνόμια” από τους υπολοίπους. **Ο εγκλεισμός μας μέσα στην χώρα που έτυχε να γεννηθούμε, είναι απλά το αποτέλεσμα της εκδικητικότητας του κράτους στην άρνησή μας να αποδεχτούμε την εθνική ταυτότητα.**

Παράλληλα με αυτές τις κυρώσεις, δεχόμαστε αμέτρητες ενοχλήσεις από τις στρατολογικές και αστυνομικές υπηρεσίες, που έχουν σαν σκοπό να μας πείσουν να καταταχθούμε. Μάλιστα, από το 2013 και μετά, σε αυτές τις ενοχλήσεις προστέθηκαν και οι συλλήψεις ολικών αρνητών στράτευσης, με τη διαδικασία του αυτοφώρου, άλλη μια δηλαδή “φιλοφρόνηση” του ελληνικού κράτους προς όσους αντιστέκονται. Η μη συμμόρφωση, οδήγησε σε στρατοδικεία, τα οποία μας δίκασαν για την επιλογή μας να αρνηθούμε να σκοτωθούμε και να σκοτώσουμε για το έθνος.

Σε συνέχεια των διώξεων, από το 2010 και μετά, με νομοθεσία των τότε υπουργών οικονομικών και εθνικής άμυνας Γ. Παπακωνσταντίνου και Ε. Βενιζέλου, προστέθηκε η επιβολή διοικητικού προστίμου 6000 ευρώ. Αυτό αποστέλλεται από τις στρατολογικές υπηρεσίες στις αντίστοιχες εφορίες, οι οποίες το επικυρώνουν και αναλαμβάνουν να το εισπράξουν. Παρατηρείται έτσι μια προσπάθεια αποπολιτικοποίησης της ίδιας της άρνησης του στρατού, καθώς το ξεκάθαρα κατασταλτικό μέτρο (πρόστιμο) απέναντι στους ολικούς αρνητές στράτευσης χάνεται μέσα στα φορολογικά μας μητρώα και αντιμετωπίζεται σαν ένα οποιοδήποτε άλλο χρέος μπορεί να έχει κάποιος προς το δημόσιο. Τα επιβαλλόμενα χρέη μάς οδηγούν σε οικονομικούς πλέον περιορισμούς και εκβιασμούς. Η μη έκδοση φορολογικής ενημερότητας, οι εργασιακές δυσκολίες σε περιπτώσεις εργαζόμενων με μπλοκάκι, αλλά και οι δεσμεύσεις και κατασχέσεις λογαριασμών που παρατηρούμε το τελευταίο διάστημα, είναι μερικοί μόνο από αυτούς.

Οι “ρομαντικές” όμως ιστορίες μεταξύ ελληνικού κράτους και ανυπότακτων, δεν τελειώνουν εδώ. Η τελευταία τέτοια κίνηση, είναι ένα νομοσχέδιο του εθνικόφρονου υπουργού εθνικής άμυνας Π. Καμμένου, στις αρχές του 2016. Οι στρατολογίες δεν αμελούν να μας το γνωστοποιήσουν, μέσω ηλεκτρονικών και μη ταχυδρομείων, προσκαλώντας μας να τακτοποιήσουμε τις εκκρεμότητές μας μέχρι το τέλος του 2017. Σαν δείγμα μεγαλοψυχίας, θα αρθούν όλες οι κυρώσεις, είτε αυτές είναι οικονομικές είτε είναι ποινικές. Παράλληλα, παρόλο που όσα στρατοδικεία πραγματοποιήθηκαν τους τελευταίους μήνες παραγράφηκαν (λόγω διατάγματος για την αποσυμφόρηση των δικαστηρίων), τα πρόστιμα συνεχίζουν να επιδίδονται με μειωτους ρυθμούς. Όταν όμως λήξει η προθεσμία “συμμόρφωσης” και αφού θα έχουμε μείνει μόνο όσοι αρνηθήκαμε τον συμβιβασμό, φανταζόμαστε ότι θα είμαστε αποδέκτες ιδιαίτερα μιας ακόμα “στοργικής φροντίδας”.

Επομένως, διαχρονικά οι ανυπότακτοι, αλλά κατά κύριο λόγο οι ολικοί αρνητές στράτευσης, αποτελούν τους ιδανικούς δοκιμαστικούς σωλήνες της καταστολής, με σκοπό οι εφαρμογές της να επεκταθούν και ευρύτερα σε αντιστεκόμενα κοινωνικά κομμάτια. Αναντίστοιχες διώξεις για “ελαφρά αδικήματα” που έχουν όμως πολιτικά χαρακτηριστικά, καθώς και διοικητικά πρόστιμα για πράξεις κοινωνικής αντίστασης είναι ίσως μια εικόνα από το όχι και τόσο μακρινό μέλλον.

Εθνική αφήγηση και εθνική ενότητα.

Ένα από τα ιδεολογήματα που χρησιμοποιούν διαρκώς τα κράτη στις εποχές των οικονομικών και θεσμικών κρίσεων, οι οποίες οδηγούν από τη μία σε κοινωνικούς και θεσμικούς μετασχηματισμούς (φυσικά προς όφελος της εξουσίας) και από την άλλη σε κοινωνικές αντιδράσεις, είναι αυτό της εθνικής ενότητας. Η κατασκευασμένη έννοια του έθνους(δημιούργημα του 18ου αιώνα) αποσκοπεί στο να δώσει κοινά χαρακτηριστικά σε πληθυσμούς, οι οποίοι σε διαφορετική περίπτωση ενδεχομένως να μη διασταυρώνονταν πολιτισμικά σε κανένα επίπεδο –απλά τυχαίνει να κατοικούν σε συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή, κάτω από την ίδια εξουσία. Η εθνική ενότητα έρχεται να δώσει σε αυτούς ένα κοινό αίσθημα ότι κάτι καλό γίνεται για όλους. Επιχειρεί να αποπροσανατολίσει από την κριτική στους κυρίαρχους θεσμούς και κατ' επέκταση από τις αντιδράσεις και τις αντιστάσεις και να δώσει ένα νόημα και ένα άλλοθι στα πολιτικά παιχνίδια τους. Η χρήση βέβαια της εθνικής αφήγησης, με απώτερο σκοπό την υποτιθέμενη “έξοδο από την κρίση”, αγαπημένη φράση της εξουσίας, αποσκοπεί στη δημιουργία μιας λανθασμένης εικόνας. Αυτή αφορά το ψευδολόγημα ότι όλοι επηρεαζόμαστε το ίδιο από την κρίση και άρα ο “αγώνας” και οι θυσίες για το ξεπέρασμά της δεν γνωρίζει τάξεις και διαχωρισμούς.

Από μεριάς μας, δεν θεωρούμε πως όλοι επηρεαζόμαστε το ίδιο. Προφανώς και οι κατέχοντες τον πλούτο και την εξουσία, βρίσκουν πάντα τις διεξόδους τους σε καιρό κρίσης και εν τέλει αυξάνουν τα κέρδη και τα κεφάλαιά τους. Αντιθέτως, οι “από τα κάτω” είμαστε αυτοί που τελικά βιώνουμε τα επακόλουθα της κρίσης, μέσω της υποβάθμισης των ζών μας. Επίσης, δεν έχουμε καμία αυταπάτη για το αν η εθνική ενότητα μπορεί να παίξει το συνδεδεμένο κρίκο στους κοινωνικούς αγώνες, αφού από μόνη της η έννοια του έθνους είναι πλασμένη να ευνοεί αυτούς που ασκούν και διαχειρίζονται την εξουσία. Δεν νιώθουμε καμία ενότητα με τέτοια χαρακτηριστικά, εφόσον δεν τρέφουμε κανένα πατριωτικό ή εθνικό αίσθημα. Αντιθέτως νιώθουμε κοινωνικά και ταξικά συνδεδεμένοι με όλους τους καταπιεσμένους ανά τον κόσμο και είναι αυτοί με τους οποίους θέλουμε να ενώσουμε τους αγώνες μας, όντας αλληλέγγυοι μακριά από εθνικά χαρακτηριστικά.

Στρατός – για την ασφάλεια από τον εξωτερικό εχθρό...

Η χρήση της γλώσσας αποτελούσε πάντα ένα εργαλείο διαστρέβλωσης της πραγματικότητας από την άρχουσα τάξη, προκειμένου γεγονότα που θα ήταν μη αποδεκτά ή θα προκαλούσαν κοινωνικό αποτροπιασμό, να ωραιοποιούνται με σκοπό να κατευνάσει τις όποιες κοινωνικές αντιδράσεις. Στην τρέχουσα ιστορική περίοδο χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η έννοια της ασφάλειας. Ο όρος αυτός, αντανακλώντας ουσιαστικά μια ολόκληρη ιδεολογία, χρησιμοποιείται επανειλημμένα από τους θεσμούς εξουσίας ως ένας ευφημισμός της εξασφάλισης των δικών τους συμφερόντων αλλά και της επιτήρησης και καταστολής μέρους της κοινωνίας. Ας το εξηγήσουμε λίγο καλύτερα...

Προκειμένου τα κράτη να δικαιολογήσουν τις πολεμικές επιχειρήσεις εκτός των συνόρων τους παίζοντας γεωστρατηγικά/γεωπολιτικά παιχνίδια, για την επέκταση κεφαλαίου και τη λεηλασία φυσικών πόρων, εφευρίσκουν διάφορες ωραίες εκφράσεις όπως: ανθρωπιστικές επεμβάσεις για προστασία πληθυσμιακών ομάδων, αποκατάσταση της δημοκρατίας (από δικτατορικά καθεστώτα), επιχειρήσεις εναντίον τρομοκρατικών οργανώσεων κ.ά. Όλα αυτά γίνονται πάντα στο όνομα της παροχής ασφάλειας είτε προς τους πληθυσμούς των περιοχών που γίνονται οι επεμβάσεις αυτές είτε προς τους κατοίκους των δυτικών κρατών από διεθνείς απειλές (π.χ. τρομοκρατία).

Το αποτέλεσμα όμως επί της ουσίας είναι η δημιουργία μιας κατάστασης πλήρους ανασφάλειας που απεικονίζεται από τις εκατόμβες νεκρών αμάχων, την ισοπέδωση ολόκληρων πόλεων και την καταστροφή βασικών υποδομών υποστήριξης των ντόπιων πληθυσμών, την οικολογική γενοκτονία (π.χ. χρήση απεμπλουτισμένου ουρανού από το ΝΑΤΟ στην περίπτωση του Κοσόβου) και τον εκτοπισμό εκατομμυρίων που οδηγούνται στη μετανάστευση. Με άλλα λόγια, ο όρος διεθνής τρομοκρατία ταιριάζει άψογα στο να περιγράψει τις πολεμικές επεμβάσεις των ίδιων των κρατών και ο ισχυρισμός περί ασφάλειας είναι απλά ένα ευφάνταστο παραμύθι ποτισμένο στο αίμα.

Οι ίδιοι στρατοί λοιπόν που ισοπεδώνουν και λεηλατούν πόλεις και εξαθλιώνουν πληθυσμούς, φτιάχνοντας έτσι το εύφορο έδαφος για τη δημιουργία μίσους και θρησκευτικού φονταμενταλισμού, είναι αυτοί που βγαίνουν στις μητροπόλεις προσποιούμενοι τους κοινωνικούς προστάτες και τους υποτιθέμενους λύτες των προβλημάτων που οι ίδιοι κατασκεύασαν. Προστάτες από το φόβο της “ασύμμετρης τρομοκρατικής απειλής” που ενδυναμεί βρίσκεται – για αυτούς – σε κάθε μετανάστη. Πάνω σε αυτό το φόβο, ένα ολόκληρο πλέγμα βιομηχανιών αναπτύσσεται και ευδοκimeί με κέρδη δισεκατομμυρίων: τεχνολογίες επιτήρησης, ερευνητικά προγράμματα, δολοφονικοί φράχτες (που οδηγούν τους μετανάστες στα θαλάσσια περάσματα και στον πνιγμό), κέντρα κράτησης για όσους γλύτωσαν τον πνιγμό, απελάσεις για όσους δεν...χωράνε, περιπολίες και φύλαξη των χερσαίων και θαλάσσιων συνόρων, drones για επιτήρηση και επιθέσεις “τρομοκρατικών στόχων”, και φυσικά όλη η υπόλοιπη πολεμική βιομηχανία που με τις νέες επιθέσεις κλείνει τον επαναλαμβανόμενο κύκλο. Το παζλ της κερδοσκοπίας στα σώματα των μεταναστών ολοκληρώνει ένα πλήθος από ΜΚΟ που έρχεται ως ένας μοντέρνος ιεραπόστολος ανιδιοτέλειας να διαχειριστεί τα αποτελέσματα του πολέμου στο επίπεδο της ανθρωπιστικής βοήθειας. Μέσα σε όλο αυτό το συνονθύλευμα, και πάντα με την αμέριστη συμβολή των ΜΜΕ, ως γνήσιοι μηχανισμοί διάχυσης των κυρίαρχων ιδεολογιών και διαστρεβλωτές της πραγματικότητας, μεγάλο μέρος των κοινωνιών αδυνατούν να δουν τα φαινόμενα στηρίζοντας, αρχίζουν να αποδέχονται ως μια κανονικότητα το μόνιμο καθεστώς του φόβου και ζουν με τις ψευδαισθήσεις ότι ο στρατός έχει σημαίνοντα κοινωνικό ρόλο.

Ο ελληνικός στρατός με τη σειρά του (αν και δεν έχει βγει –ακόμα– στους δρόμους της ελληνικής επικράτειας ως προστάτης από τρομοκρατικά κτυπήματα όπως οι στρατοί στις άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες), προσπαθεί να ξεπλύνει το δολοφονικό και εθνικιστικό του πρόσωπο ως ο βασικός διαχειριστής της “προσφυγικής κρίσης”. Θέλοντας να εξασφαλίσει την κοινωνική αποδοχή και επιβράβευση, φοράει ειρωνικά το “ανθρωπιστικό” του προσωπίο και διαχειρίζεται τους κατατρεγμένους αυτού του κόσμου με τη συνήθη κυνικότητα που τον διακρίνει. Έχοντας συμβάλλει στον εκτοπισμό τους (με τη συμμετοχή του στις...επιχειρήσεις υποστήριξης της ειρήνης –όπως τις ονομάζουν– στο Κογκό, στο Ιράκ, στη Δ. Σαχάρα, στη Σομαλία, στο Σουδάν, στο Λίβανο, στο Τσαντ, στο Αφγανιστάν, στο Μάλι, στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία κ.α.) στέκεται...“αλληλέγγυος” στους μετανάστες όσο τα φώτα της δημοσιότητας είναι μπροστά. Φυσικά με το αζημίωτο, αφού στο στρατό όσο και στις υπόλοιπες δομές του κράτους, τίποτα δεν γίνεται χωρίς τα απαραίτητα (υλικά και μη) ανταλλάγματα. Τα ευρωπαϊκά κονδύλια και η “ανάπτυξη” στην Ελλάδα της συγκυβέρνησης σύριζα-ανέλ είναι άμεσα συνδεδεμένα με την “προσφυγική κρίση” και τα κέντρα κράτησης, ενώ ο στρατός είναι από τους βασικούς αποδέκτες τους (από το 2015 –και μέχρι σήμερα τουλάχιστον– το υπουργείο εθνικής άμυνας διαχειρίζεται 89 εκατ. ευρώ). Όταν τα φώτα της δημοσιότητας βέβαια σβήσουν, η “αλληλεγγύη” του ελληνικού στρατού απεικονίζεται στην αποτροπή της ελεύθερης μετακίνησης των ξεριζωμένων περιπολώντας στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα του ελληνικού κράτους, στον εγκλεισμό μέσα σε στρατόπεδα-κέντρα κράτησης, άλλοτε κλειστά και άλλοτε ανοικτά –αλλά σε νησιά που έχουν μετατραπεί σε πλωτές φυλακές–, πάντα σε συνθήκες εξαθλίωσης οι οποίες οδηγούν ακόμα και στις έμμεσες δολοφονίες.

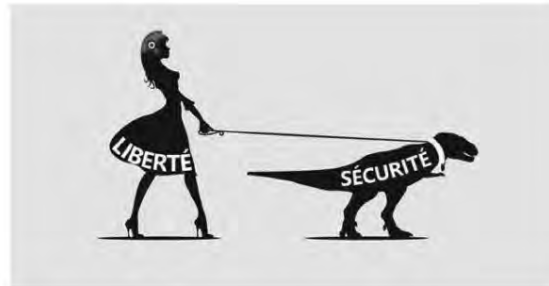
...Αλλά και την ασφάλεια από τον εσωτερικό

Ο ευφημισμός των δομών εξουσίας περί ασφάλειας όμως δεν εξαντλείται στο πεδίο των εξωτερικών κινδύνων των κρατών. Εκτός από τους μετανάστες, πλέον και ο εγχώριος πληθυσμός αποτελεί δυνητικά απειλή για την ασφάλεια· σε αυτήν την περίπτωση, εκείνη της διατήρησης της αποκαλούμενης συστημικής σταθερότητας. Όντας σήμερα σε μια περίοδο όπου το καπιταλιστικό σύστημα έχει οξύνει σε ακραία επίπεδα τις κοινωνικές ανισότητες διαπράττοντας ταυτόχρονα τον βιασμό του φυσικού περιβάλλοντος στο όνομα του κέρδους και του φετιχισμού της ανάπτυξης, έχει ιδιαίτερη σημασία η κατάπνιξη οποιασδήποτε μορφής αμφισβήτησης των κυρίαρχων ιδεολογιών. Πιο εύκολα πρέπει να φαντάζει στις κοινωνικές συνειδήσεις το τέλος του κόσμου παρά το τέλος του καπιταλισμού.

Εκκινώντας λοιπόν και πάλι από τα συμπτώματα αυτής της κοινωνικής κατάστασης(εθνικιστικές, θρησκευτικές και κοινωνικές αντιπαράθεσεις, δημογραφική έξαρση και οικονομική δυσπραγία, έλλειψη βασικών πόρων, κλιματική αλλαγή κ.λπ.), και όχι από τις αιτίες(κοινωνικοοικονομικό σύστημα και κοινωνικές σχέσεις που δημιουργεί και αναπαράγει), ο ελληνικός στρατός, σε συνεργασία με άλλους διακρατικούς και μη οργανισμούς, προετοιμάζεται για τη διασφάλιση του στάτους κβο, στο εσωτερικό πλέον του κράτους που υπηρετεί. Εκτός από τον γνωστό ιστορικά απεργοσπαστικό του ρόλο, αστυνομικοποιείται και προετοιμάζεται για την καταστολή κοινωνικών αντιδράσεων. Εξασκείται στην αντιμετώπιση «οχλοκρατικών εκδηλώσεων στη διάρκεια ειρηνευτικής αποστολής»(Βέροια, Μάρτιος 2002), στην «αντιμετώπιση διαδηλωτών κατά του ΝΑΤΟ»(Παπάγου, Ιούνιος 2006), στην καταστολή πλήθους (άσκηση «Καλλίμαχος» 2011 και 2013, Κιλκίς Ιούνιος 2011) κ.ά. Τον Οκτώβριο του 2012 μάλιστα, εξαιτίας εφόδου των ναυτεργατών στο υπουργείο εθνικής άμυνας ύστερα από διαδήλωση, κλήθηκε η 71η αερομεταφερόμενη ταξιαρχία, που ειδικεύεται στην αντιμετώπιση καταστολής πλήθους να εκπαιδεύσει στελέχη διακλαδικής στρατονομίας για την προστασία του υπουργείου και άλλων στρατιωτικών χώρων. Η επιβεβαίωση όλων των παραπάνω ήρθε όταν, ως ακροατές σε στρατοδικείο ολικού αρνητή στράτευσης, ακούσαμε μαρτυρία από πρώην απόστρατο υπαξιωματικό του στρατού ξηράς, να παραδέχεται τη διαταγή που είχε βγει προς όλα τα στρατόπεδα την περίοδο της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 να είναι σε επιφυλακή.

Είτε εξωτερικός λοιπόν, είτε εσωτερικός, ο κατασκευασμένος εχθρός είναι παντού. Το δόγμα της ασφάλειας καθολικοποιείται και διαχέεται σε όλες τις κοινωνικές πτυχές. Η φράση του πρωθυπουργού της Γαλλίας Μανουέλ Βαλς ότι “η ασφάλεια είναι η σπουδαιότερη από όλες τις ελευθερίες”, δείχνει τα πρώτα δείγματα ενός επερχόμενου δυστοπικού μέλλοντος. Ενώs καθεστώτος φόβου και ασφαλειοκρατίας, όπου όλες οι κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις εντός και εκτός ενός κράτους μπορούν να μετατραπούν (κατά το δοκούν από τους αρμόδιους) σε ζητήματα (υπερ)εθνικής ασφάλειας. Σε αυτές τις κοινωνίες του φόβου και της μόνιμης ανασφάλειας λοιπόν, όπου ο στρατός αποτελεί έναν από τους βασικούς πυλώνες συντήρησής τους τους, η επιλογή της ολικής άρνησης στράτευσης έρχεται να αποτελέσει ένα ανάχωμα.

Λίγα λόγια για το κλείσιμο

Οι παραπάνω λοιπόν είναι λίγοι από τους λόγους που αρνούμαστε να υπηρετήσουμε τον στρατό του ελληνικού κράτους και για αυτή μας την επιλογή, μας διώκει. **Ενώ εκείνο είναι που κατασκευάζει όπλα** (π.χ. με την αναδιαμόρφωση του νομισματοκοπείου στο Κεφαλόβρυσο για την παραγωγή σφαιρών), **λαμβάνει μέρος σε δολοφονικούς πολέμους, συμμετέχει στην λεηλασία τοπίων και τον εκτοπισμό πληθυσμών**, ποτίζοντάς μας στο ψέμα ότι όλα αυτά είναι για το καλό μας, **έρχεται να αποκαλέσει εμάς εγκληματίες διώκοντάς μας** για το στυγερό “έγκλημα” της ανυποταξίας, ή για να το πούμε πιο σωστά, **για τη θέλησή μας να ζήσουμε σε μια κοινωνία χωρίς πολέμους, ρατσισμό, εθνικισμό, σεξισμό, милитарισμό και πλαστά έθνη-κράτη.**

Όπως και άλλοι ολικοί αρνητές έτσι κι εμείς, δεν έχουμε αφεθεί στο απυρόβλητο από τα κατασταλτικά “φιλέματα” του ελληνικού κράτους και πιο συγκεκριμένα από την οικονομική εκδοχή του προστίμου των 6000 ευρώ. Ευχαριστούμε θερμά το ελληνικό κράτος αλλά δεν σκοπεύουμε να δεχτούμε τους εκβιασμούς ούτε να μαγευτούμε από τις Σειρήνες της αφομοίωσης που μας καλούν να τακτοποιήσουμε τις εκκρεμότητές μας. Για αυτό λοιπόν αρνούμαστε να πληρώσουμε οποιοδήποτε πρόστιμο έρχεται ως αποτέλεσμα αυτής της επιλογής μας, καθώς επίσης και να ενδώσουμε στην πρόταση ανακωχής –κάνοντας ουσιαστικά έκπτωση στα αξιακά μας κριτήρια– ή να αλλάξουμε στάση λόγω ενδεχόμενων μελλοντικών ποινικών διώξεων.

Στην τρέχουσα ιστορική συγκυρία, **το πρόταγμα της ολικής άρνησης στρατεύσης**, διαβάζοντάς το όχι μέσα από το επιφανειακό πρίσμα της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας, αλλά από αυτό της γενικότερης στάσης ζωής, βάζει ένα μικρό λιθαράκι συμβολής στην ανυπακοή απέναντι στα χαρτιά της εξουσίας. **Δεν αφορά μόνο τους άνδρες από την ηλικία των 18**, οπότε και σε καλεί το ελληνικό κράτος στην αγκαλιά της εξουσιαστικής κατήχησης, **μέχρι αυτή των 45** οπότε και θεωρεί ότι δεν αποτελεί πλέον εύφορο έδαφος αλλαγής συνειδήσεων. **Αφορά τον οποιονδήποτε και την οποιαδήποτε, από τη στιγμή που θα συνειδητοποιήσει την ασυμβατότητα όλων αυτών των αξιών που αναπαράγονται από τον θεσμό του στρατού, με τις αξίες της κοινωνίας που οραματίζεται ο ίδιος και η ίδια**, και αποτελεί μια διαρκή στάση ζωής μέχρι την πραγμάτωση μιας ελεύθερης κοινωνίας της αλληλεγγύης και της ισότητας.

Για μια απελεύθερη κοινωνία λοιπόν, ούτε μια ώρα στα χακί

Σπύρος Καλούδης / Κώστας Μαλακάσης

Απρίλης 2017

